

мѣжду высокы-тѣ скалы надъ старый Преславъ; въз-
духъ-тѣ ся порасхлади; пѣтуваніе-то не бѣше сега
толкова усилено и тѣжко, нѣ село-то Върбица е още
далечъ. Слѣдъ малко и полвинѣ-пѣлный мѣсяцъ
свѣтна подъ облацы-тѣ. Червено-тъмно-то негово
лице ся проглѣдваше прѣзъ тыя гѣсты облацы, вър-
веше и като да искаше да ги разгони, за да може
полесно да ся наглѣда и посвѣти на мълчеливж-тѣ
тѣзи дружинѣ, дѣто безмълвно, нарѣдена върви, и
глѣда съ нетърпение прѣднинѣ-тѣ.

Тѣ на ближавѣтъ, село-то е вече наирѣдѣ имъ.

— Още малко, малко, дружина и ные сме въ
село, продума Жельо, като позна че наближихъ и
крачеше наирѣдъ.....

— Ето го! извика Никола.

— Тѣ навлязохъ въ първж-тѣ улицѣ. Селени-тѣ
сичкы бѣхъ ся прибрали у дома си и, утрудени,
тихо си почивахъ въ дълбокъ сладкъ сънь. Желе
дебнишкомъ върви наирѣдъ другары-тѣ си прѣзъ се-
ло-то и сполучи да ся вмъкне въ дома на родни-
нѣ-тѣ си, безъ да ги нѣкой угади.